

enhver havde Adkomst til, saafremt han levede længe nok dertil, at komme op paa den højeste Lønning. Om Lønnen skal jeg i øvrigt ikke udtale mig, da den vistnok er meget passende, men ogsaa dette Spørgsmaal vil jeg anmode det kommende Udvalg om at tage under Overvejelse, fordi jeg synes, der kunde være al god Grund dertil, særlig nu, da man vel maa tænke paa at indskrænke Værkmestrenes Antal.

Der er mange andre af de foreslaede Foranstaltninger, som jeg kunde have Lyst til at omtale, men som jeg dog ikke skal komme ind paa, da jeg har Sæde i det Udvalg, som skal beskæftige sig med Sagen, og der kan jeg jo faa Løjlighed til at udtale mig derom. Jeg vil dog gøre opmærksom paa en lille Mærkværdighed, som Generaldirektionen har gjort sig skyldig i i sin Erklæring. Den gaar ud paa, at man skal begrænse Centralværkstedernes Arbejde til det mindst mulige af Hensyn til Økonomien, selv om selve Fabrikationen medfører, at man kan producere billigere, end man kan købe hos inden- eller udenlandske Fabrikater. Generaldirektionen begrundet denne Økonomi med, at man da vil kunne indskrænke Værkstedsarbejdernes Antal, og derved vil Pensionsbyrden ikke blive saa stor. Naar Forholdet i Øjeblikket er det, at man for at faa Pension skal være 70 Aar, vil man imidlertid kunne forstaa, at den Pensionsbyrde, der paahviler Statsbanerne i den Retning — det har man i øvrigt en Statistik for —, ikke er ret stor, og at det sikkert mange Gange kunde betale sig selv at udføre Arbejdet, naar man kan producere billigere, end man kan købe hos andre Fabrikater. Jeg synes, det er ganske mærkværdigt at udtale sig saaledes mod Fabrikationen af de Produkter, man bruger indenfor Statsbanerne udover de almindelige Reparationer. Grunden til disse Udtalelser er sikkert den, at der paa de elektriske Værksteder forarbejdes adskillige Ting, om hvilke det af Redegørelsen i Betænkningen fremgaar, at af 13 forskellige Arbejder, der er udførte der, er 11 Arbejder udførte billigere, end de kan købes hos andre Fabrikater.

Jeg vil anmode ærede Medlemmer om at læse Generaldirektionens Erklæring; thi man faar det Indtryk af den, at hvis Forholdet skulde blive det, at Generaldirektøren skulde stige til Departementschef, vilde han faa en endnu mere udstrakt Myndighed, end han har nu, og jeg tror

ikke, det vil gaa saa vel, hvis hans Myndighed ikke bliver noget begrænset. Lovforslagets Antal af Paragraffer er kun ringe, men dets Følger vil være vidtrækkende baade for de Tusinder af Arbejdere og Tjenestemænd, det vedrører, og for det store Publikum, der er interesseret i dets Gennemførelse. Ogsaa jeg anbefaler det til en grundig Behandling i det kommende Udvalg.

Moltesen: De forskellige Partiordførere har jo overbudt hinanden i at sige rosende Ting om den højtærede Ministers Lovforslag. Man fik Indtryk af, at nu har vi faaet den Minister, man altid sukker efter, den, der har fundet de vises Sten. Naar man havde en lille Indvending mod dette Lovforslag, var det efter disse Udtalelser umuligt at tage Mod til at fremføre den. Men den Kritik, der er kommet fra de ærede Medlemmer fra Fredericia (L. Rasmussen) og Frederiksberg (Ellinger), har jo virket lidt opmuntrende. Nu er jeg i det heldige Tilfælde, at jeg i min Kritik over det Punkt i Lovforslaget, jeg vil fremdrage, kan støtte mig til Statsbaneudvalget af 1911, dette Statsbaneudvalg, som den højtærede Minister sagde de smukkeste Ting om, og hvis Formand han ikke noksom kunde rose. Dette Statsbaneudvalg af 1911 har nemlig foreslaaet, at den daglige Drift af Statsbanerne skal ledes foreløbig af tre Distriktschefer med Hjemsted i henholdsvis København, Aarhus og f. Eks. Struer, idet Udvalget har ment, at Jylland-Fyn skulde deles i to Distrikter, med den Begrundelse, at i Virkeligheden er Østjylland og Fyn noget for sig, Vest- og Midtjylland og den nordlige Del noget for sig. Chefen for andet Distrikt skal have Sæde i Aarhus. Tredie Distrikt, hvis Chef skulde have Sæde i Struer, faar sine ejendommelige Forhold med mindre Trafik, færre Tog. Der kunde være tilføjet, at netop i denne Del er der en egen kraftig Udvikling af Jernbaneforholdene efter Jernbaneloven af 1908. Det kunde ogsaa fremhæves, at der i Vestjylland er et andet Tempo at leve Livet i og at komme frem til Vogns og til Fods end i Østjylland og paa Fyn. Der er visse Hensyn til Folkenaturet, det er værd at tage. Dette kunde ogsaa fremhæves til Fordel for Tanken om straks at oprette et tredie Distriktsembede med Sæde i Struer. Den højtærede Minister har foreslaaet, at der skal være indtil 3 Distrikter. Af Motiverne kan man se, at det er Meningen, at der foreløbig kun skal være 2, med Sæde i Aarhus og København, med Tiden